

Panium - Nummer Eén

Hoofdstuk Elf

Jeff Pippenger

2025-02-25

Sinds enige tijd hebben wij onze aandacht gericht op de verborgen geschiedenis van Daniël 11:40, en in de afgelopen weken heeft de Heer onze aandacht gevestigd op vers 27:

En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en aan één tafel zullen zij leugen spreken; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Daniël 11:27.

Aanvankelijk was ik onzeker over de details—wanneer, waar en wie aan die tafel zaten en elkaar leugens toespraken—maar deze vragen worden nu opnieuw onderzocht. Gedurende de afgelopen enkele sabbatten heb ik enkele misstappen begaan terwijl ik mij door deze regels heen werkte. Toch begonnen, door wat ik beschouw als een voorzienige leiding, de verbonden die in de verzen 13–15 worden voorgesteld, gesymboliseerd door Caesarea Filippi, zich te ontvouwen. Hoewel sommige elementen nog nadere verfijning behoeven, geloof ik dat de Heer Zijn hand van deze verzen heeft weggenomen om hun betekenis te openbaren.

Dit inzicht kristalliseerde zich onmiddellijk uit na de Zoom-bijeenkomst van afgelopen sabbat. Een week eerder was ik getroffen door het ingewikkelde samenspel van geschiedenissen in de verzen 10–15. Ik schreef en verstuurde een tekstbericht aan enkele personen waarin ik mijn gedachten uiteenzette, en vroeg of ik die op vrijdagavond mocht delen. Ik trachtte de kwesties binnen die verzen te ordenen, overtuigd dat er iets diepgaand betekenisvols in lag. Dat is er ook, maar het was niet wat ik aanvankelijk had voorgesteld. Ondanks mijn struikelingen gedurende de afgelopen anderhalve week, terwijl ik met deze passage worstelde, herken ik een vertrouwde voorzienigheid. De Heere was een bijzondere, wezenlijke waarheid aan het ontsluiten. Zodra het menselijke element volledig aan het licht is gebracht en terzijde is gesteld, blijkt de waarheid—geopend door de Leeuw uit de stam van Juda—nog diepgaander te zijn dan ik had begrepen.

Verzen Vijf tot en met Negen

Poetin weerspiegelt, als de koning van het zuiden, Ptolemaeus, die in de oorlog in Oekraïne zal zegevieren en daarmee vers 11 zal vervullen. Historisch gezien vervulde de overwinning van Ptolemaeus IV Philopator in de Slag bij Raphia dit vers en vormde zij een voorafschaduw van Poetins ophanden zijnde succes. De verzen 5–9 schetsen een geschiedenis die de 1.260-jarige heerschappij van het pausdom (538–1798) tot in minutieus detail voorafschaduw. Deze bijzonderheden zijn in het verleden herhaaldelijk behandeld; daarom zal ik hier één profetisch wegmerk belichten dat in de verzen 5–9 is vervuld en weerklinkt in de periode van 538 tot 1798.

Deze periode begon met een verdrag tussen het zuidelijke Ptolemeïsche koninkrijk en het noordelijke Seleucidische koninkrijk, bekrachtigd toen de zuidelijke koning zijn dochter ten

huwelijk gaf aan de noordelijke koning. Deze verbintenis luidde een tijdsbestek van zeven jaar in dat eindigde toen de zuidelijke koning het noorden binnenviel, de noordelijke koning als gevangene naar Egypte voerde, en de gevangen koning later stierf nadat hij van een paard was gevallen.

Een Verbroken Verbond

De invasie vloeide voort uit een verbroken verdrag. Nadat de periode van zeven jaar was aangevangen, verstootte de koning van het noorden zijn eerste vrouw om met de prinses van het zuiden te trouwen en het verdrag te bekrachtigen. Later verstootte hij de vrouw uit het zuiden en herstelde hij zijn oorspronkelijke koningin in haar positie. Dit bracht de eerste koningin ertoe de zuidelijke koningin en haar gevolg te laten ombrengen, waardoor de familie van de zuidelijke koningin in Egypte in toorn ontstak.

Met profetisch onderscheidingsvermogen kunnen zeven jaren worden gezien als twee perioden van drie en een half jaar, zoals geïllustreerd door de drie en een half jaar vóór en na het kruis, die samen de week voorstelden waarin Christus het verbond bevestigde. De drie en een half wordt ook herkend in de vloek van zeven tijden die over het noordelijke koninkrijk van Israël werd voltrokken vanaf 723 v.Chr. tot 1798. Die zeven tijden zijn verdeeld in twee perioden van twaalfhonderdzestig, met 538 als middelpunt. Deze voorbeelden van zeven die in twee perioden van drie en een half worden verdeeld, zijn niet willekeurig; zij zijn doelbewust.

In de verdeling van de week bevestigde Christus het verbond; het kruis vertegenwoordigt het middelpunt, en daardoor duidt het erop dat Christus gedurende drieënhalf jaar persoonlijk de boodschap bracht, gevolgd door Zijn discipelen die gedurende dezelfde periode de boodschap brachten. In de zeven tijden tegen het noordelijke koninkrijk verdeelt 538 de geschiedenis in een periode waarin het heidendom het heiligdom en het heir vertrapte, gevolgd door het pausdom dat gedurende dezelfde periode het heiligdom en het heir vertrapte. In de profetische symboliek wordt “zeven” voorgesteld door drieënhalf, hetgeen op zijn beurt wordt voorgesteld door tweeënveertig maanden, drieënhalf dagen of jaren, twaalfhonderdzestig, vijftwintighonderdtwintig en een tijd, tijden en een halve tijd. In hun context zijn al deze aanduidingen onderling uitwisselbaar.

Het verdrag tussen het Ptolemeïsche Koninkrijk, geregeerd door de nakomelingen van Ptolemaeus I (een generaal van Alexander de Grote), die Egypte beheersten, en het Seleucidische Rijk, geregeerd door de nakomelingen van Seleucus I (een andere van Alexanders generaals), die een groot deel van het Midden-Oosten beheersten, waaronder Syrië, betekende het einde van de Tweede Syrische Oorlog in 253 v.Chr. De oorlog was zeven jaar eerder begonnen, in 260 v.Chr. Zeven jaar nadat het verdrag was bekrachtigd, werd het in 246 v.Chr. verbroken. Veertien jaar, verdeeld in twee perioden van zeven jaar. De eerste helft is oorlog en de tweede helft is vrede. De veertien jaar beginnen met de tweede Syrische Oorlog en eindigen met de derde Syrische Oorlog. Dit soort symmetrie in de geschiedenis wordt versterkt wanneer men onderkent dat deze geschiedenis wordt weergegeven in de verzen vijf tot en met negen van hoofdstuk elf. Het verdrag en de verbreking ervan vormen het brandpunt van de verzen en van de geschiedenis die de verzen vervulde.

Dit komt overeen met de pauselijke overheersing van 538 tot 1798. Tegen het einde van dat tijdperk sloot Napoleon Bonaparte een verdrag met het Vaticaan. Onder verwijzing naar de schending door het Vaticaan van het Verdrag van Tolentino uit 1797 zond Napoleon in 1798 generaal Berthier om de paus gevangen te nemen. De paus stierf in 1799 in Frankrijk. Deze periode van 1.260 jaar wordt in de verzen 31–39 uitvoerig beschreven.

De geschiedenis van de verzen 5–9 loopt parallel met die van de verzen 31–39 en verschaft binnen Daniël 11 twee getuigen. Beide lijnen delen identieke profetische wegmarkeringen en openbaren de dynamiek tussen de koning van het zuiden en de koning van het noorden. Elke periode wordt gesymboliseerd door drieënhalf jaar en eindigt ermee dat de zuidelijke koning de overhand behaalt, de noordelijke koning gevangennneemt en hem naar het zuidelijke land voert, waar beide noordelijke koningen sterven. In beide gevallen keert, zoals de tekst zegt, de zuidelijke koning met buit terug:

En hij zal ook hun goden, met hun vorsten en met hun kostbare vaten van zilver en van goud, als gevangenen naar Egypte voeren; en hij zal meer jaren standhouden dan de koning van het noorden. Daniël 11:8.

Voor Ptolemaeus was dit een schat die eerder door de koning van het noorden was geroofd; voor Napoleon waren het de rijkdommen van het Vaticaan, geplunderd en naar Frankrijk gebracht. Deze twee getuigenislijnen geven aan dat de dood van de koning van het noorden wordt gesymboliseerd door van een paard te vallen. In Openbaring 17 stelt de vrouw die op het beest rijdt de Katholieke Kerk voor:

En hij voerde mij weg in de geest naar de woestijn; en ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest, vol van namen van godslastering, met zeven koppen en tien horens. Openbaring 17:3.

Het beest dat zij berijdt, zijn de Verenigde Naties. Openbaring 17 beschrijft haar herstel tot macht na de dodelijke wond van 1798. Als het achtste koninkrijk hervat zij haar heerschappij, gesymboliseerd door het berijden van het beest:

En de vrouw die gij gezien hebt, is die grote stad, die heerschappij voert over de koningen der aarde. Openbaring 17:18.

De dodelijke wond van 1798 werd vooraf uitgebeeld in de verzen 5–9, toen de koning van het noorden van een paard viel en stierf. Deze twee regels in Daniël 11 lopen parallel met de verzen 41–45. De zondagwet in de VS, aangeduid in vers 41, markeert het begin van het laatste berijden van het beest door het pausdom — een periode die in deze twee regels wordt weerspiegeld. Wanneer Ellen White opmerkt dat „veel van de geschiedenis” die in Daniël 11 is vervuld, „zal worden herhaald”, stemmen de verzen 5–9 en 31–39 overeen met de verzen 41–45.

Alleen vers veertig

Van vers 31 tot en met 45 staat alleen vers 40 buiten de profetische periode van drieënhalf jaar. Het vertegenwoordigt een unieke geschiedenis binnen het laatste derde deel van Daniël's 45 verzen.

In vers 16 ontvouwt zich de geschiedenis van het heidense keizerlijke Rome door vier heersers—Pompejus, Julius Caesar, Caesar Augustus en Tiberius Caesar. De overwinning van Augustus in de Slag bij Actium in 31 v.Chr. luidde de 360-jarige heerschappij van het keizerlijke Rome in en vervulde de „tijd” in vers 24:

Hij zal in vrede binnentrekken, zelfs in de vruchtbaarste streken van het gewest; en hij zal doen wat zijn vaderen niet gedaan hebben, noch de vaderen van zijn vaderen; hij zal onder hen buit, roof en rijkdom verdelen; ja, hij zal zijn plannen tegen de vestingen beramen, maar slechts voor een tijd. Daniël 11:24.

Na Actium maakte Rome Egypte in 30 v.Chr. tot een provincie. Driehonderdzesentwintig jaar later, in 330, verplaatste Constantijn de hoofdstad van het rijk van Rome naar Constantinopel. Deze „tijd” stemt profetisch overeen met de 1.260 jaren van pauselijke heerschappij en de 7 jaren van de verzen 5–9.

Vanaf vers 16 overheerst het heidense keizerlijke Rome tot vers 30, waarbij zowel het bondgenootschap van de Makkabeeën met Rome als de geslachtslijn van Christus worden omvat. Toch stemmen de verzen 16–30 overeen met de verzen 31–39 en 41–45. Zo treedt in de laatste 30 verzen van Daniël 11 een consistente profetische lijn naar voren—behalve in vers 40, waar de „tijd van het einde” wordt gemarkeerd in 1798 en 1989.

Met geringe uitzonderingen in de verzen 2 en 3—waar de laatste van acht presidenten ertoe overgaat de tien koningen van de Verenigde Naties te beheersen—stemmen de eerste twee verzen overeen met vers 40, en stellen zij de zondagswet voor alsook de overgang van het zesde naar het zevende en achtste koninkrijk. De verzen 3 en 4 stemmen overeen met vers 45 en Daniël 12:1 en beelden de opkomst en val van het Griekse koninkrijk uit, parallel aan de vestiging en ondergang van het pausdom in de verzen 41 tot en met Daniël 12:1. Zowel de vrouw als het beest dat zij berijdt eindigen zonder hulp, waarmee het begin en het einde van Daniël 11 buiten de geschiedenis van vers 40 worden omlijst. Alexander de Grote symboliseert de Verenigde Naties en bedrijft hoererij met de hoer van Tyrus (de koning van het noorden vanaf vers 41), die beiden zowel het beest als de draak zijn.

Verzen Negen en Tien

De verzen 5–9 eindigen ten tijde van het einde in 1798, terwijl vers 10 het jaar 1989 markeert. Aldus vertegenwoordigt de periode tussen de verzen 9 en 10 — van 1798 tot 1989 — het geopenbaarde gedeelte van vers 40, waarmee de verborgen geschiedenis ervan aanvangt. Ter verduidelijking: nagenoeg elk vers in Daniël 11 weerspiegelt de heerschappij van het pausdom van 538 tot 1798. Vers 40 beslaat de periode van 1798 tot de zondagswet in de Verenigde Staten. De verzen 6–9 zijn een voorafbeelding van het pauselijke tijdperk, terwijl vers 10 de ineenstorting van de USSR in 1989 voorafschaduwet. Daarom bestrijken de verzen 11–15 de periode van 1989 tot de zondagswet, zoals weergegeven in de verzen 16, 31 en 41.

Vers 40 is in twee delen verdeeld. Het eerste, van 1798 tot 1989, begint en eindigt met een “tijd van het einde”. De tweede helft begint in 1989, waar de eerste helft eindigt. De verzen 1 en 2

duiden op een opeenvolging van presidenten die in 1989 aanvangt, in overeenstemming met het tweede deel van vers 40. Vers 11 markeert het begin van de oorlog in Oekraïne in 2014, terwijl vers 12 de gevolgen benadrukt die de zegevierende koning van het zuiden over zichzelf brengt. Vers 13 nadert zijn vervulling, maar hier merken wij op dat vers 11 binnen het tweede deel van vers 40 valt—na 1989, maar vóór de zondagswet (vers 41).

Verzen 13–15 wijzen op de Slag bij Panium in 200 v.Chr., het jaar waarin het heidense Rome, in samenhang met die slag, invloed op menselijke aangelegenheden begon uit te oefenen. Aangezien dit ruim vóór Pompejus' intocht in Jeruzalem in vers 16 plaatsvond, levert dit historisch bewijs dat vers 41 identificeert als de zondagswet in de VS.

Elke profetische lijn en haar historische vervulling in Daniël 11 valt óf binnen de geschiedenis van vers 40 (1798 tot de zondagswet) óf van vers 41 tot Daniël 12:1. Van de 45 verzen zijn de verzen 1, 2, 7–15 en 40 — in totaal twaalf — van toepassing op de tijdlijn van vers 40, wanneer zij regel op regel worden gelegd. Vers 40 splitst zich in 1989 in twee segmenten. De verzen 1, 2 en 10–15 stemmen overeen met de tweede helft ervan. De verzen 1 en 2 volgen de lijn van presidenten in de geschiedenis van het beest van de aarde, terwijl de verzen 10–15 drie proxyoorlogen uitbeelden die door de koning van het noorden (de pauselijke macht) van 1989 tot de zondagswet worden georkestreerd. De drie proxyoorlogen beginnen met de Verenigde Staten, in vers 40 aangeduid als „wagens, schepen en ruiters.”

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.